

**Francisci Monacelli Eugubini J. U. D. Protonotarii
Apostolici, olim Ecclesiæ Venusinæ, ac deinde Æsinatis
Vicarii Generalis, &c. Formularium Legale Practicum Fori
Ecclesiastici**

In Quo Formulæ Expeditionum usufrequentium de his, quæ pertinent ad
Officium Judicis nobile, continentur ; Opus Episcopis, Vicariis Generalibus,
Aliisque Iurisdictionem quasi Episcopalem exercentibus: necnon
Confessariis, Parochis, Cancellariis, cæterisque in dicto Foro versantibus,
apprimè utile ...

In qua præter Supplementum Formularum Fori extrajudicialis, accesserunt
quamplures Formulæ Fori contentiosi, necnon nonnullæ litteræ Pastorales
non minùs utiles, quàm necessariæ gubernium Ecclesiasticum
assumentibus, ab eodem Auctore annotationibus auctæ, sacræ paginæ
oraculis, & Sacr. ...

Monacellus, Franciscus

Venetiis, 1707

Litterarum Dimissorialium Formulæ pro Regularibus. Form IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62423)

pum N. qui agnoscens vel saltem dubitans, Dimissorias esse subreptitias, protestatus fuit in ipsa ordinum celebratione, ordines exposcenti conferre, quoties ipse sufficientem haberet gratiam, ac Dimissoria vere, & non adulterate essent. Si vero de mutatione intentionis prius expressa dubium esset, tunc ordinatio saltem sub conditione esset reiteranda, juxta stylum Pœnitentiariæ de quo testatur Pignatell. consult. 140. nu. 6. tom. 4.

44. Item notandum, quod commorantes in Urbe per quatuor menses, non possunt ordinari extra Urbem cum litteris Dimissoriis proprii Ordinarii, sed debent e præsentare Eminentissimo Cardinali Vicario, à quo debent ordines recipere vigore Edicti tempore Clement. VIII. de an. 1603. emanati, ac Alexandri VII. an. 1664. die 15. Maii, & declarationis Congregationis deputatæ ab eodem Pontifice approbatæ, aliàs contraveniendo suspensionem Papæ reservatam incurrunt Ulterius adest Constitutio Alexand. VII. impressa in Bullario tom. 6. in ordine la 126. quod in sex Episcopatibus propè Urbem in quibus non sunt suffraganei, quicumque ad Minores, vel Majores Ordines vult promoveri, debet ad eundem Eminentiss. Card. Vicarium cum litteris Dimissoriis sui Ordinarii, & non ad alium Antistitem accedere, & ab eo ordinari: Transgressores autem hujus Constitutionis, & alterius Urbani VIII. la 35. (si Ultramontani sunt) qui litteras Dimissorias Ordinarii à Nuncio Apostolico propriæ Nationis, & ab eodem Eminentiss. Card. Urbis Vicario recognosci facere neglexerunt, & ordinati fuere, solent ad Sac. Congreg. Concilii pro absolutione à suspensione incurfa obtinenda recurrere, quæ non nisi audito sæpè dicto Eminent. Card. Vicario gratiam facit, illos eidem pro absolutione remittendo.

45. Et tandem, quod sicuti Episcopus non potest cogere Clericos Minorum Ordinum ad suscipiendos Sacros Ordines, Sac. Congreg. Immunitat. 23. Augusti 1662. lib. 1. Decr. Rocci fol. 102. à tergo, ita nec in ordinibus conferendis promissiones Sacros Ordines suscipiendi ab ordinatis recipere, & ob inobservantiam promissionis

eos privilegiis clericalibus privare eadem Congr. in Hyeracen. 12. Augusti 1642. lib. 3. Dec. Paul. fol. 181. quia in malis promissis non expedit fidem observare. Dyn. de regul. jur. cap. in malis, & axioma dicit, in malis promissis rescinde fidem, in turpi voto muta Decretum cap. in malis 22. quest. 4. Quoties autem Ordinarius nolit supplicanti Ordines conferre, non poterit ab Archiepiscopo, cujus est Suffraganeus compelli ad allegandas causas cur renuat, sed ad Sedem Apostolicam, sed Sac. Congreg. Concilii erit recurrendum, ut dict. Congreg. respondit in Rbemensi 21. Aprilis 1668. confirmata in Calaguritana gravaminum 16. Julii 1695. in responsione ad 10.

Literarum Dimissorialium Formulæ pro Regularibus datæ à Lantusca in Theatr. Regular. verbo Ordo.

FORMULA IV.

PRO ORDINIBUS MINORIBUS

SUMMARIUM.

- 2 Dimissoriæ Regularium debent expediri juxta formam præscriptam à Clement. VIII. & n. 3. datur formula.
- 4 An Episcopus loci Monasterii possit ordinare Regularem Novitium ex alio loco oriundum, afferuntur DD. opinioniones.
- 5 Ordines Minores conferri debent pro temporum interstitia, & videntur 6. 7.
- 9 Datur formula Dimissorialium pro Subdiaconatu.
- 10 Religiosus nulliter professus est merus Secularis.
- 11 Religiosus nulliter professus, per suspensionem Ordinis Sacri non dicitur professionem ratificare.
- 12 Litteræ Dimissoriales Regularium debent continere testimonium de innocentitate.
- 14 Datur formula Dimissorialium pro Diaconatu.
- 16 Dimissoriæ pro presbyteratu debent con-

- continere formam præscriptam in Concilio Niceno.
- 17 Datur formula Dimissorialium pro Presbyteratu.
- 18 Superiores Regulares, quando dimittunt ordinandos ad Episcopum non Diocesani, debent in litteris Dimissorialibus fidem facere de impedimento Diocesani.
- 19 Episcopus favore Regularium super interstitiis dispensat absque inquisitione, quoties Superiores in Dimissoriis de necessitate testantur.
- 20 Episcopus in dispensatione interstitiorum Clericorum Secularium, quid advertere debeat, ostenditur.
- 21 Quæ sint causæ justæ dispensationis interstitiorum, referuntur placita DD. & nu. 22. 23. 24. 25. & 26.
- 27 Superiores Regulares non observantes Decretum Clem. VIII. incurunt poenas in eo comminatas ipso facto.
- 28 Decretum Clem. VIII. fuit innovatum pro Præmostratensibus: qui si sint in Monasterio Nullius, Dimissoriæ dantur viciniori.
- 29 Regulares ab Episcopo Diocesano in examine reiecti, non possunt dimitti ad alios Episcopos, sed debent recurrere per viam recursus ad legitimum Superiorem.
- 30 Græci Albanenses græco ritu viventes, & in Italia commorantes ad Sacros Ordines promoveri non possunt absque litteris Dimissoriis Episcopi Latini Diocesani.
- Græci, qui ordinantur ab Episcopo Latino ad Ordines Minores, debent iterum confirmari sub conditione.
- 31 Regulares Societ. Jesu non compræbentur in Decreto Clem. VIII.
- 32 Regulares Societ. Jesu ordinandi, non subiiciuntur examini, nisi adsit consuetudo.
- 33 Indulto Societ. Jesu non gaudent alii Regulares, qui per communicationem privilegiorum de eo participant.
- 34 Regulares, qui gaudent privilegiis Sedis Apostolicæ per solam communicationem, illis uti non possunt, quoties sunt tertio præjudicialia, & n. 35. 36. & 37.
- Abbatibus Monachorum, & alii Prælati Episcopi inferiores habentes usum Pontificalium servare tenentur Decretum Alexandr. VII. quod adducitur.
- 38 Clausulæ arbitrio, sive conscientiam vestram onerantes, non tollunt juris dispensationem, sed moderant.
- 39 Arbitrium Episcopi in exequendis Brevibus extra tempora favore ordinandorum expeditis, quomodo sit regulandum ostenditur, & n. 40.
- 41 Presbyteri Congregat. Oratorii Urbis, & Neapolis possunt ordinari facere suos Alumnos ab Episcopo Diocesano Domicilii.
- 42 Habentes litteras Dimissorias proprii Ordinarii, ut possint ordinari à quocumque possunt ordinari à Nuncio Apostolico.
- 43 Qui petit ordinari, & non docet esse confirmatum, potest admitti si juret Sacramentum confirmationis recepisse.

NN. in Sæculo N.

I.

1. **E**A summa Religio, ac humilis pietas, qua erga Deum Benedictum
 „ fungimur vehementer nos cogit, ut selectos ac probatos Juvenes ad
 „ sacra munera obeunda destinemus: Cumque te debita ætate, morumque
 „ honestate prædium, legitimis natalibus ortum, sacro Chrimatæ delibutum,
 „ nec aliquo Canonico impedimento innodatum, nec non per Examinato-
 res

res nostros idoneum repertum, & admissum noverimus; Tenore præsentium, cum salutaris obedientiæ merito, ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum Sabinen. *vel eo impedito ad quemlibet alium ordinationes habentem* (intra tamen Provinciæ nostræ limitem) mittimus, eumque humiliter rogamus, ut pro sua benignitate his quatuor proximis temporibus, Primam Tonsuram, nec non Quatuor Minores Ordines simul pro Ecclesiarum nostrarum necessitate tibi conferre dignetur, pro quo, & etiam pro nobis Deum præcari non cessabis. Vale. Datum &c.

ADNODATIONES.

2. Hæc Lantuschæ formula, quia differt à formula Regularibus præscripta à Sacra Congregat. Concilii demandato Clem. VIII. in Decreto, quod per extensum dedi *tom. 1. in Appendice pag.* & deficit in aliis, reformanda videtur, nè ab Ordinariis, qui jura callent rejiciatur: Primò enim non exprimit an ordinandus sit Novitius, an Professus, & in quo Conventu reperiatur de familia assignatur. Secundò dimittit ordinandum ad Diocesenum, & eo impedito, ad quemcumque alium ordinationem habentem in

Provincia, quæ expressio omnino moderanda est, nam si Diocesanus verè est impeditus, tunc subditus debet absolute dimitti, non ad alium quemcumque, sed ad habentem gratiam, & communionem cum Sede Apostolica, cum attestazione impedimenti Diocesani Episcopi, prout dictum Decretum jubet, Tertio rogat, ut conferatur simul Prima Tonsura cum quatuor Minoribus Ordinibus: quæ postulatio exorbitat à jure, quia etiam Ordines Minores gradatim sunt conferendi, nisi aliqua justa causa intercedat dispensandi arbitrio Episcopi. Sicque corrigi, & concipi poterit modo sequenti.

Formula mutata.

3. **H**umilitas, & pietas, quas profiteamur, nos cogunt, & impellunt, ut selectos, & probatos Juvenes ad serviendum Deo in nostra Religionis curamus. Cumque te ad Habitum Religionis admissum, & in conventu N. de familia existentem debita ætate, morumque honestate præditum, legitimis natalibus ortum, sacro chrismate delibutum, nec aliquo canonico impedimento (quod sciamus) innodatum: nec per examinatos nostros idoneum repertum, & admissum noverimus; Tenore præsentium cum salutaris obedientiæ merito, ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Episcopum tuum N. mittimus, eumque humiliter rogamus, ut tibi sic dimisso, & licentiato, his proximis Quatuor futuris temporibus mensis N. (vel temporibus a jure Statutis) Clericalem Tonsuram, Ostiariatus, Lectoratus, Exorcistatus, & Accolatus, Ordines Minores pro necessitate nostrarum Ecclesiarum omnes, simul (si ibi expedire videatur) interstitiis etiam non servatis, conferre dignetur &c.

4. **IN CONVENTU N.** Quæstio est inter DD. an Episcopus intra annum probationis possit ordinare Novitium, qui ex alio loco oriundus est, in Monasterio verò Diocesis illius ad probationem sit admissus? & negativam tenent Pac. Jord. *lucubr. tom. 1. libr. 3. tit. 6. numer. 29. & 30.* ex eo fundamento, quod Novitii non sint subditi Regularium, & ideo non possint à Superiori-

rioribus licentiarum ad ordines, sed requirantur Dimissoriales Episcopi loci originis, Pignatell. *consult.* 189. nu. 152. 10. 9. & faret quoque Donat. *prax. rer. regular.* tom. 2. tract. 6. par. 2. *quest.* 25. nu. 9. & 10. contra Passerin. à Sextula de *stat. hom.* 10. 3. *quest.* 189. art. 10. *insp.* 4. n. 63. qui firmat quod Prælati Regularis potest Dimissorias concedere etiam Novitiis non professis; ea scilicet ratione, quia Novitii gaudent gratiis, & privilegiis Ordinis, quamvis expressè in illis non continentur, & quod hodie fit servandum Decretum Clement. XII. & *insp.* 10. n. 851.

5. **OMNES SIMUL.** Omnes ordines, etiam Minores conferendi sunt per temporum interstitia—*ut ordinandi* (sunt verba *Conc. Trid. sess.* 23. c. 11.) *accuratius edoceri possunt, quantum sit ordinis, quem suscipiunt pondus, & dignitas, & prius se in suscepto ordine exercent, quam ad alium ascendant.* Et quia pro his certè, & determinate interstitia non sunt definita, iudicio Episcopi relinquuntur, prout magis sibi expedire videatur. Regulariter tamen sufficit distantia unius diei festivi ab alio, ut dicit Pac. Jord. *d. tit.* 6. n. 406. sed hoc verum puto in ordinando provecæ ætatis, non autem in Juvenibus, qui Ecclesiis inserviunt: nam alias frustraretur intentio Concilii, mox relatis verbis expressa.

6. Imò Fagnan. *incap. de eo* 11. 12. num. 14. & 15. *de tempor. ordin.* hæc habet *Tertia opinio inter prædictas media fuit Innocentii existimantis Episcopum non posse quatuor minores ordines sine intervallo temporis simul conferre nisi dispensatè, non autem de jure, licet dispensatio juris sit, nam interstitia temporum, etiam in minoribus ordinibus sunt. Secunda cap. in singulis 77. dist. glos. 1. in cap. fin. infr. de eo, qui*

furt. ord. suscep. Hæc tertia opinio videtur hodie approbata à *Trid. Synodo* c. 11. *sess.* 23. *Ec. Caveat autem is, qui in tali casu omnes minores ordines simul recipit, ne simul etiam recipiat Subdiaconatum, &c.* Rursus caveat ne cum quatuor minoribus ordinibus eadem die Primam Clericalem Tonsuram recipiat, quia cum Tonsura secundum opinionem Canonistarum sit ordo c. cum contingat cum ibi notatis, *infra de ætat. & qualit. non potest Episcopus, eam cum quatuor minoribus uni simul conferre, & talis ordinatio, nec per jus, nec per Consuetudinem approbatur, & collatio plurium ordinum simul est generaliter reprobata, c. litteras, & c. dilectus infra eod. ita Host. hic n. 2. quem sequitur Jo. Andr. nu. 7. Butr. n. 6. adiciens duas alias considerationes. Prima est, quia non est conveniens, ut una die quis sit laicus, & Acolytus. Altera est, quia in hoc cap. nihil dicitur de Psalmista, &c.*

7. Pirhing. *verò in jus can. lib. 1. tit. 11. num. 83.* dicit—*Et hodie quidem ex recepta passim Ecclesiarum Consuetudine quatuor minores ordines simul eodem die conferri eidem possunt, sicut, & olim, ac jure antiquo poterant, ut colligitur ex cap. 2. junctâ glos. vers. minores de eo qui furt. ordin. suscep. & tradit glos. in cap. 3. vers. ad minores hoc tit. idque approbavit Sac. Congreg. Concil. teste Fagn. in cap. de eo num. 26. & 40. hoc tit. inò etiam cum Prima Tonsura licitum est simul conferre ordines minores eidem, ubi talis Ecclesie Consuetudo viget ut in Germania. Et sic duo sunt advertenda. Primum, quod Episcopus potest, sed iusta causa non interveniente non debet sine intervallo, Minores Ordines conferre, Secundo quod cum Prima Tonsura, potest etiam Ordines Minores uni eadem die conferre, sed non omnes.*

Pro Ordine Subdiaconatus.

II.

8. **C**UM muneris nostri ratio exigit, Ecclesiis nostri Ordinis idoneos Ministris providere: Cumque debita ætate, morumque honestate præditum, ac in inferioribus ordinum gradibus constitutum, in eisque probè

ver.

» versatum noverimus; tenore presentium cum salutaris obedientiae merito, ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum N. vel eo impedito, ad quemlibet alium ordinationem habentem, mittimus, eumque humiliter rogamus, ut pro sua benignitate his quatuor proximis temporibus, sacrum Subdiaconatus Ordinem, tibi conferre dignetur, pro quo &c. ut supra, &c.

Hæc secunda ejusdem Auctoris formula patitur defectus supra notatos in prima, & forte majores; unde reformanda videtur modo sequenti.

Formula mutata.

» **M**uneris nostri cura exigit, ut Ecclesiis nostri Ordinis idoneos ministros provideamus: Cumque te libera voluntate in nostra Religione Professum, & nunc de familia in Conventu N. assignatum, debita ætate viginti unius annorum completorum, legitimis natalibus, ortum morumque honestate præditum, ac in Acholytatus Ordine constitutum, in eoque aliisque Minoribus Ordinibus per annum probatum, & in iis, quæ ad ordinem exercendum pertinent probè versatum, & instructum, nec non ab Examinatoribus nostris examinatum, & idoneum repertum ac admissum; nulloque impedimento Canonico innodatum (quod sciamus) noverimus; Tenore presentium cum salutaris obedientiae merito, ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum N. mittimus, & licentiam; eumque humiliter rogantes, ut pro sua benignitate his quatuor proximis futuris temporibus mensis N. Sacrum Subdiaconatus Ordinem ad titulum Religiosæ paupertatis, tibi conferre dignetur, &c.

10. **PROFESSUM.** Hæc qualitas ordinandi dimissi, est necessariò in Dimissoriis Regularium exprimenda: quia si non est professus non poterit ordinari ad titulum religiosæ paupertatis: sed servandum erit Decretum *Conc. Trid. c. 2. sess. 21.* quod Pius V. extendit, & observari mandavit cum Religiosis adhuc non professus, ut patet ex *Bulla 75. Bullar. tom. 2. pag. 272.* Unde Dimissorias Prælatorum Regularium pro Ordinibus Sacris expeditas, & talem explicitam expressionem non continentes, rejiciant Episcopi ordinantes, nè poenas in d. Constitutione comminatas incurrant. Et Superiores Regulares illas non concedant iis, quorum professio nullitate laborat, aut rumor viget, professum de ea in judicio querelam proponere velle: & idèd pro eorum instructione, ponuntur in formula verba illa — *Libera voluntate professum*: qui enim nulliter professus

est, non potest ab eis dimitti ad suscipiendos ordines, quia non est Religiosus, sed merus sæcularis, ut in his terminis dixit *Palsenius de hom. stat. 10. q. 189. art. 10. insp. 8. n. 34.*

11. Neque decipi sinant, quod petentes Dimissorias ad ordines videantur quodammodo professionem nullam velle tacite ratificare: quia potius ita se Religiosos verè professos fingentes, quarunt furtivè promoveri, cum nullo jure caveatur, quod nulliter professus, per susceptionem ordinum in Religione, suam professionem ratificet, ut docent *Navar. conf. 6. n. 2. de bit. que. vi. mor. Donat. prax. rer. regular. tom. 2. par. 2. tract. 8. de Dom. Novit. q. 5. nu. 11. & alii apud Pignatell. conf. 173. n. 74. tom. 1.*

12. **EXAMINATUM.** Dimissoriales debent continere non solum commendationem, seu testimonium de legitimis natalibus, ætate, & moribus: sed etiam de scientia, & idoneitate ordinandi juxta

tà monita Concilii Trident. cap. 3. 8. & 12. *sef. 13.* Unde qui petit dimitti prius examinari debet super habilitate, idq; factum fuisse in litteris suis debet exprimere dimittens, ne videatur dimittere indignos ut docet Piafec. *prax. Episc. part. 1. cap. 1. art. 2. de subdit. ord. n. 17.* Piringh. *in jus can. lib. 2. tit. 11. n. 66. vers. continere debent:*

quod servandum etiam in Regularibus, etiam si juxta Concilii dispositionem in citato *cap. 12.* iterum ab Episcopo examinari debent ut bene observat Sayr. *de censur. lib. 7. cap. 10. num. 30. circa fin. & proinde formula Latuschæ tanquam in his defectuosa reformanda est, sicut in cæteris, quæ in prima notavimus.*

Pro Ordine Diaconatus.

III.

13. **UT** debitus Deo cultus in Ecclesiis nostris eo decentius exhibeatur, quo magis Ministrorum idoneorum numerus suppetat, sufficienter pro posse procurare non desistimus, atque inde ad altiores gradus promovere eos satagimus, qui in Sacris constituti, sese laudabiliter exercuerunt. Tibi ergo jam in Sacro Subdiaconatus Ordine constituto, ac in eo, per annum probè versatum, Tenore præsentium, cum salutari obedientiæ merito concedimus, ut proximis futuris quatuor temporibus, ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum Reatinum Sacro Diaconatus Ordine instituendus accedas (si est dispensandus) cum humiliter deprecantes ut pro nostrarum Ecclesiarum necessitate, super interstitiis te dispensare, & eodem ordine te insignire dignetur. Vel eo impedito &c. pro quo &c.

Hæc tertia formula videtur magis defectuosa quàm secunda; quia non solum non fit mentio de scientia, & idoneitate; sed neque de ætate ac moribus, & sic reformanda est prout prima, secunda, modo sequenti.

Formula mutata.

14. **UT** debitus Deo Cultus in nostris Ecclesiis per fideles ministros, piè, & religiosè exerceatur: eos qui sese in servitio Altaris, aliisque Sacris Functionibus laudabiliter exercuerunt, ad Altiores Ordines promovendi satagimus. Tibi ergo in nostra Religione libera voluntate Professio, & de familia in Conventu N. assignato, in Sacro Subdiaconatus ordine legitime constituto, ac in eo per annum probè versato, debita ætate morumq; honestate prædito: nec non per Examinatores nostros examinato, idoneoque reperto & admissio, nulloque Canonico impedimento (quod sciamus) irretito, per præsentis cum salutari obedientiæ merito licentiam concedimus, ut proximis futuris quatuor temporibus mensis N. ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum Reatinum, Sacrum Diaconatus Ordinem suscepturus accedas, eum deprecantes, ut præfatum Ordinem ad titulum religiosæ paupertatis, tibi conferre dignetur &c. (si est dispensandus super interstitiis dicatur) in Sacro Subdiaconatus Ordine ac ætate legitima viginti duorum annorum completorum constituto, ac in eo per

sex

„ sex menses probe versato. Per presentes &c. eum deprecantes, ut non so-
 „ lum prædictum Ordinem Diaconatus tibi conferre, sed pro nostrarum Ec-
 „ clesiarum utilitate, & necessitate, super interstitiis te dispensare dignetur &c.

Pro Ordine Presbyteratus.

IV.

15. **A**D supremum Presbyteratus Ordinem eos tantum Religiosos promo-
 „ vere satagimus, qui inferioribus ordinibus constituti, sese laudabili-
 „ ter exercuerunt: cumque te debita ætate, morumque honestate præditum,
 „ Sacro Diaconatus Ordine insignitum, ac in eo per annum probe versa-
 „ tum, necnon per Examinatores nostros idoneum repertum, & admis-
 „ sum, nec aliquo Canonico impedimento innodatum noverimus; Tenore præ-
 „ sentium cum salutaris obedientiæ merito tibi facultatem elargimur, quatenus
 „ proximis quatuor futuris temporibus ad Illustrissimum, & Reverendissimum
 „ D. Antistitem tuum Terracinen. Presbyteratus Ordinem suscepturus accedas,
 „ cui te plurimum in Domino commendamus. Vale.
 „ Datum Romæ &c.

16. Hæc ultima Lantuschæ formula, præter defectum (qui notatur in omnibus) expressionis loci Conventus in quo Religiosus dimissus reperitur assignatus de familia, deficit in expressione substantiali licentiæ tribuendæ ordinanti conferendi subdito Ordinem Presbyteratus: nam ultima verba formulæ ibi *Cui te plurimum in Domino commendamus* hoc non significant; Unde cum non habeat requi-

sita Dimissorialium contenta in formula præscripta à Concilio Nicæno, quæ legitur in cap. 1. & 2. 73. dist. Scilicet licentiam recipiendi, & licentiam conferendi, ut ibi --- *litteras Dimissorias ei dedimus per quas, & ipsi concedimus, & vobis licentiam tribuimus ut si dignum cum judicaveritis ad Sacros Ordines promoveritis*: debet reformari, sequenti vel alio modo simili.

Formula mutata.

16. **C**UM qui piè, & fideliter in ministeriis Ecclesiæ se gesserint, ad Presbyteratus Ordinem assumendi sint. Tibi in nostra Religione libera voluntate Professo, & de familia in Conventu N. assignato in ætate legitima, vigintiquatuor annorum completorum constituto, morum honestate, & religiositate prædito, Sacro Diaconatus Ordine insignito, & in eo per annum integrum probe versato, per Examinatores nostros examinato, ad docendum populum ea quæ necessaria sunt ad salutem, & administranda Sacramenta idoneo comprobato, nulloque canonico impedimento (quod sciamus) irretito. Tenore præsentium cum salutaris obedientiæ merito licentiam elargimur, ut proximis futuris quatuor temporibus mensis N. ad Illustrissimum, & Reverendissimum D. Antistitem tuum Terracinen. Presbyteratus Ordinem suscepturus accedas, eum rogantes, ut prædictum Sacrum Presbyteratus Ordinem ad tit. religiosæ paupertatis, tibi conferat &c. (si peccatur dispensatio *ab interstitiis* dicatur ut in præcedenti correctæ formula.)

18. Si

18 Si verò Dimissoriae ob absentiam, vel aliud impedimentum Episcopi Diocesani, dirigantur alteri Episcopo, tunc dicitur. *Te ad Illustriss. & Reverendiss. D. Episcopum N. (attenta absentia à Diocesi N. Antistitis tui, de qua per presentes indubiam fidem facimus, & testamur) dimittimus &c.* Et sic de aliis impedimentis: An autem, hæc Superioris Regularis fides de impedimento Diocesani sufficiat, ut Episcopus non Diocesanus debeat, & possit Regularibus conferre ordines? Passerin. *de stat. hom. tom. 3. quæst. 189. art. 10. insp. 10. num. 868.* concludit quod hoc sit arbitrium Episcopis, licet Decretum Clem. VIII. illam sufficere de iudicet, & ad eos privative spectare teneat Pac. *Jord. lucubr. can. lib. 3. tit. 6. num. 24. vers. ex tenore Decreti.* Puto tamen, quod in praxi tutior via sit, habere fidem Tribunalis Diocesani, ut admittit libenter idem Pass. & monui to. 1. in *Appendic. ad d. Decretum Clementis n. 6.*

19 Quo autem ad dispensationem interstitiorum, si Superiores in litteris Dimissorialibus illam petant, Episcopus sine alia inquisitione subsistentiæ causæ potest concedere, Barbof. *de off. & potest. Episc. alleg. 18. num. 10.* Quo verò ad cæteros non Regulares, sed subditos, quia sæpè contingit dubitari, an absit nec ne iusta causa dispensandi præfertim inter Diaconatum, & Sacerdotium, in qua dispensatione juxta Concil. Decretum *cap. 14. sess. 23. de ref.* exigitur utilitas simul, ac necessitas, ad instructionem animi ordinantis, DD. placita in hoc articulo hic referre placet.

20 Et Primò est præmittendum, quod iustæ causæ dispensandi sunt tres, ad quas aliæ reduci possunt. Prima utilitas communis vel privata; Secunda necessitas communis vel privata; Tertiã pietas, misericordia, vel charitas ut colligitur ex *Conc. Trid. sess. 25. cap. 18. de reformat.* ubi habetur quod in dispensationibus est considerandum delictum personæ, cui concedenda est; tum persona dispensantis, tum bonum Reipublicæ, & Cultus Divini, in cuius incrementum, & promotionem redundare debet dispensatio, quæ omnia juxta qualitatem temporum, loci, & personarum arbitrio boni viri iudicanda sunt, & sufficit

Monacelli Form. Pars II.

quod dictæ causæ sint iustæ speculative, & non pract. cæ, Petr. Paul. Guazz. *ad defens. anim. lib. 2. def. 1. cap. 8. num. 55.* Hoc posito, descendendo à regula generali ad speciem.

21 Graff. *de effect. cleric. in prælud. num. 334.* dicit-- Quæ causæ dispensandi in casu nostro sunt duæ, scilicet necessitatis aut utilitatis Ecclesiæ; quæ Prima causa necessitatis poterit exemplificari, si in Diocesi, esset Sacerdotum defectus, & non adessent Confessarii, qui sufficerent pro necessitatibus Populi, & Sacerdotes essent inhabiles ad confessionem audienda, & promovendi essent habiles. Secunda causa est utilitatis Ecclesiæ, quæ potest exemplificari, ut quia promovendus esset vitæ multum exemplaris, vel vir summæ doctrinæ, vel ita nobilitatis, & potens, qui Ecclesiam ab alio oppressam posset sua auctoritate defendere &c.

22 Ricc. *prax. rer. for. Eccles. part. 4. resol. 215.* post distinctionem allatam interstitiorum inter Minores, & Sacros Ordines, & causæ dispensationum à Concilio in unoquoque ordine requisitæ nu. 3. concludit sic-- Taliter quod Navarius in suo opere novi juris Pontificii *concl. 3. numer. 7. de dispensat. docet iustas causas dispensationis in huiusmodi interstitiis solere esse utilitatem Ecclesiæ, vel ejus necessitatem, cujus quidem Ecclesiæ utilitas esset, quoties illa egeret personis, & ministris idoneis ad serviendum; necessitas verò esset, quando pauci essent ministri idonei, vel quando deficerent idonei, & non idonei, affirmans pariter debere Episcopum advertere idoneos ministros legitimis occupationibus esse detentos, & aliquando ob in valetudinem non residere in Ecclesia, quo in casu putat Novarius, & docet quidem, necessitatem simul, & utilitatem moraliter, intervenire, & consequenter iustam dispensationis causam præbere.*

23 Tambur. *de jur. Abbat. tom. 2. disputat. 11. quæst. 24. post numer. 5.* ait-- Dicitur ergo quod tunc est Ecclesiæ utilitas quando sunt pauci ministri idonei, & utile sit, quod aliquis ordinetur; necessitas vero, quando non solum pauci sunt ministri, sed etiam deficiunt idonei, & non idonei. Et hæc omnia quæ diximus omnino moraliter de iudicanda sunt, non enim in puncto indivisibili consistunt, sed juxta conditionem, & statum loci, & temporis

H arbi-

arbitrio prudentum virorum determinanda: in hoc enim negotio Episcopus, & Prælati, non debet rigorosum sensum sequi, sed qui rebus moralibus, & ad porrectum nimis aptus est, sensum eligat. Imo tunc dicenda esset utilitas Ecclesie, quando Ecclesia habet quidem idoneos ministros, sed aliis opus habet, ut melius ei seruiatur; necessitas vero, quando habet paucos ministros, & aliis indiget, ut injunctis oneribus occurrere possit, ita Confert. in compend. Privileg. &c.

24 Pirhing. in jus can. lib. 1. tit. 11. nu. 91. post medium hæc habet -- In dispensatione vero interstitiorum inter diaconatum, & Sacerdotium requiritur necessitas, & utilitas copulativè, ita ut non sufficiat sola utilitas, sed exigatur etiam necessitas, ut patet ex cit. sess. 23. cap. 14. idque quia ministerium Sacerdotii est omnibus reliquis majus, & sublimius, &c. nisi quis dicere malit particulam, ac sumendam esse disjunctivè in cit. cap. 14. ita ut sufficiat sola Ecclesia, vel etiam ipse dispensati utilitas, quippe, quæ in aliis dispensationibus majoris momenti sæpe sufficit, &c. Non enim requiritur causa necessitatis, vel utilitatis publica, & extraordinaria, sed sufficit talis, quæ prudenti iudicio Episcopi, spectatis circumstantiis loci, ac temporis, & conditione personæ, hic, & nunc sufficiens iudicetur. Mirand. &c. Barb. alleg. 18. num. 5. cujusmodi causa sufficiens dispensandi in interstitiis censeri quoque potest eminens doctrina, vel morum probitas, vel alia ordinandi merita, præsertim cum Ecclesia etiam talibus ministris indigeat.

25 Passerin. de hom. statut. & off. tom. 3. quest. 189. art. 10. in sp. 16. num. 837. dicit sic in proposito tamen nostro erit utilitas quando licet Ecclesia habeat ministros, utilius tamen erit, ut habeat in majori numero, ad inserviendum populis, & ad divina persolvenda; necessitas vero, ne dum quando Ecclesia non habet ministros idoneos, & non idoneos, sed quando habet Ecclesia paucos ministro, & aliis indiget, ut injunctis oneribus occurrere possit &c. Bordon. resol. 67. nu. 12. qui plures utilitates recenset, ut si Clericus in brevi expectet Beneficium, vel Regularis gradum. Neque enim semper est necessaria utilitas publica, cum id relinquatur arbitrio Superioris.

26 Menoch. de arbitr. lib. 2. centur. 5. cas. 427. numer. 31. inter causas justas dispensandi super interstitiis, præter supra notatas ab Auctoribus mox citatis, enumerat quoque causam studiorum dicens juxta autem causa, qua videri poterit Episcopo non observare hæc temporum interstitia esse potest causa studiorum, quibus ille promovendus incumbit, ita declarando Conciliares constitutiones scribit bene eruditus Horatius Luvius Callien. in tract. de privileg. Scola. privileg. 99.

27 Ex quibus auctoritatibus, poterit Episcopus in dispensationibus interstitiorum, suum arbitrium regulare. Et Superiores Regularium ex formulis Dimissorialium ut supra extensis, & animadvertionibus desuper factis bene precipient, quomodo se gerere debeant ut penas à Clement. VIII. in sæpe citato Decreto inflitas non incurrant: neque attendenda est opinio Passerin. per me relata tom. 1. in Append. annot. ad d. Decretum, putantis, penas non esse latæ Sententiæ: quia est contra communem sensum aliorum DD. quos ibi allegavi, quibus nunc addo Barbos. supr. Conc. session. 23. cap. 10. de reform. nu. 11. Quomodo enim dici possunt ferendæ sententiæ si sunt Papæ reservatæ? Reservatio quippe supponit perneceffe penam comminatam contrafaciendi jam esse incursum; cum non sit reservabile, quod adhuc expectat declarationem.

28 Præterea Decretum hoc Clement. VIII. fuit à Sacra Congr. Concil. innovatum pro Regularibus Præmonstratensibus, quibus censuit sub die 20. Jul. 1665. dandam esse declarationem sequentem. Sacra Congr. censuit Superiores Regulares posse suo subdito Regulari qualitatibus requisitis prædicta Dimissoria ad Episcopum Diocesanus, nempe illius Monasterii de cujus familia est promovendus, & si Diocesanus abfuerit, vel non esset habiturus ordinationes, aut sedes vacaret, ad quemcumque alium Episcopum, modo ab eo Episcopo, qui ordines contulerit examinetur quoad doctrinam, & dummodo ipsi Regulares non distulerint de industria concessionem Dimissorialium ad tempus, quo Episc. Diocesanus abfuerit, aut nullas ordinationes habiturus erat; Verum etiam cum à Superiorib. Regul. Dioc. sano

sano absente, vel ordinationem non habituro Dimissoria dabuntur in eis huiusmodi causam absentia, vel ordinationum non habendarum exprimentam esse. Quod si Regulares ordinandi merentur in Monasterio Nullius Diocesis, Dimissoria concedenda erunt ad Episcopum viciniorum, & in eo procedent omnia de Diocesano Episcopo superius expressa l. 29. fol. 108.

29 Ulterius advertant Regulares, quod si fuerint ab Episcopo Diocesano in Examine reprobati, non possunt à suis Superioribus mitti ad alios Episcopos pro ordinibus suscipiendis, & si hoc faciant, Episcopus non Diocesanus sic eos ordinans à collatione ordinum per annum erit suspensus, & ordinati à susceptorum executione suspensi erunt quamdiu Episcopo Diocesano expellere videbitur manere suspensos, ut Sac. Congreg. Concilii respondit Archiepiscopo novi Regni Granatae 14. Marti. 1620. lib. 56. Dec. pag. 610. sed si reijciantur debent recurrere per viam appellationis ad legitimum Superiorem, eadem Sac. Congr. 23. Aprilis 1604. lib. Decr. 55. pag. 859.

30 Episcopi verò præter supra notata pro Regularibus, debent advertere, quod Græci, vel Albanenses, græco ritû viventes, & commorantes in Italia sine literis Dimissoriis Episcopi Latini Diocesani ad Sacros Ordines promoveri non possunt, aliàs eo ipso suspensi sunt, & si suspensi in suis ordinibus ministraverint irregulares efficiuntur prout disponit Constitutio Clement. VIII. la 34. §. 4. Si autem ad Ordines Minores promovere illos velint, qui à Presbyteris Græcis in Baptismo fuerunt Chrismate in fronte consignati, debent eos iterum sub conditione confirmare, videlicet *N. si es confirmatus, Ego te non confirmo, sed si non es confirmatus, Ego consigno te signo Crucis & confirmo te Chrismate salutis & in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*, ut eadem Constitutio mandat.

31 Item quod Decretum Clem. VIII. supra examinatum, & cætera animadversiones, non tangunt Religiosos Societatis Jesu: nam hi ex speciali indulto Gregorii XIII. impresso in Bullar. novo tom. 2. Constitut. 77. §. 3. prævia suorum Superiorum facultate ad quoscumque, tam Minores, quam Sacros Ordines promoveri possunt à quolibet Episcopo, & Antistite gratiam, & Communionem Sanctæ Sedis habente, absque ulla inquisitione de requisitis, & signanter absque ulla interstitiorum observatione, adeò ut in tribus Dominicis, vel aliis festis diebus, etiam continuis in Sacris valeant ordinari: quod indultum Gregor. XIV. & Paulus V. (ut ajunt) confirmarunt: cui non officit Decretum emanatum tempor Innoc. XII. 14. Decembr. 1639. super moderatione Indulgentiarum suscipiendi ordines extra tempora: tum quia Privilegiis non derogat: tum quia idem Pontifex instante P. Thyrsio Gonzalez Generali, & referente Eminentissimo Card. Sperellio tunc Vicegerente sub die 17. Augusti 1695. declaravit, præfatum Decretum non comprehendere Clericos Societatis, sed in illorum ordinatione servandam esse Constit. Greg. XIII. qui derogatum non fuisse per Constit. Sixti V. tenet Cherubin. in compend. Bullar. Schol. 1. ad d. Bull. 77.

32 Et cum de hujus Indulti intelligentia dubitasset Archiepiscopus Mechlinien. oraculum Sac. Congregat. Concilii exquisivit, & duplici dubio proposito nempe.

- I. *An Clerici Societatis Jesu Sacros Ordines ab Archiepiscopo Mechliniensi suscepturi, debeant se subijcere examini, prout cæteri Regulares?*
 - II. *An Clerici Societatis Jesu habitantes in Diocesi Mechlinensi, Archiepiscopo ordinationem habente, possint extra Diocesim Mechliniensem ordinari ab alio Episcopo in propria Diocesi?*
- Sac. Congregat. die 5. Julii 1681. respondit,
Ad 1. Negativè nisi ad su consuetudo in contrarium.
Ad 2. Affirmativè.

33 At ignorare non debent, quod hoc indulto non gaudent, nec uti possunt alii Regulares, qui cum Societate participant sua privilegia: non solum

quia in §. 4. d. Constitutionis, five Indulti id fieri non debere expresse cavetur, ibi -- *Præsentis autem gratiæ communicationem omnibus in aliis etiam, qui sua privilegia cum ipsa Societate participant, participareque poterunt quomodolibet in futurum fieri omnino prohibemus*: sed etiam quia, ut placitis tum Rotæ, tum Congregationis Concilii, ostendi in *annot. ad Edict. monit. contr. usurp. bon. Eccl. §. fructu, & emolumentum num. 14.* Privilegia, quæ Regularibus per Sedem Apostolicam tribuuntur per solam communicationem, illis non suffragantur, nec uti possunt quando sunt præjudicialia tertio, vel derogant juribus specialiter Episcopis, & Sedi reservatis: & ut melius conclusio inconcussa maneat, nunc alia ejusdem Congregationis responsa addo, &c.

34. Primò, in Nepefina in qua cum Abbas Generalis Silvestrinorum vellet uti in celebratione Missæ paramenti Pontificalibus absque speciali indulto, sed per solam communicationem Privilegiorum aliorum Abbatum, *sub die 14. Aprilis 1638.* id sibi non licere responsum fuit, *lib. 16. Dec. pag. 1.* Et hic adverte, quod alii Abbates Monachorum, & Prælati Episcopo inferiores habentes usum Pontificalium tenentur servare formam præscriptam in Decreto generali Sac. Congreg. Rit. ab Alexandro VII. anno 1659. approbato, quod datur subnexum, & declarationes emanatas super eodem Decreto anno 1660. quæ pariter referuntur.

DECRETUM

Circa usum Pontificalium Prælati Episcopo inferioribus concessorum.

A Sac. Rit. Congregatione ordinaria habita coram Sanctiss. Domino Nostro Alexandro Papa VII. emanatum.

Die xxvii. Septembris MDCLIX.

Sacrorum Rituum Congregatio tollendis, ac eliminandis circa Ecclesiasticos Ritus, qui irreperunt abusibus sedulè in-

tenta, post Episcoporum Ceremoniale evulgatum (quo quidquid ad ipsos in Sacris Ceremoniis pertinet abundè præscripsit) idem quoad inferiores Prælatos, qui Pontificalium usu fruuntur præstandum curare necessarium existimavit, ut excessus aboleantur, uniformisque inducatur Sacrorum Ritus in omnibus, eo præsertim tempore, quo privilegia ipsi præperam interpretantes obtendentesque, parum obsequi student decretis pluries ab eadem Sacra Congregatione hac in remet evulgatis, aut ipsa ignorare prætendunt. Quamobrem omnia simul, ut unico conspiciantur obtutu, cogere perque capita digerere constituit, quò facilius observentur.

I. Super Altari in quo Sacra erunt facturi, septimum nequaquam apponant Candelabrum.

II. Cathedram, seu Sedem fixam, & permanentem in eorum Ecclesiis ne detineant, sed tribus ipsis diebus quibus ex antiquis decretis tantummodò Pontificaliter celebrare est iis permissum, mobili Sede, seu Cathedra utantur, quam nihilominus simplici sericeo panno coloris Festivitati congruentis obducere poterunt, non auro contexto, aut phrygio, seu basilico opere exornato.

III. Baldachinum adhibere supra sedem poterunt non pretiosum, aut aureum, sed simplex, & eo, quod Altari superimponitur, materia, & opere inferiorius. Ad ipsam autem per duos tantum gradus in Presbyterii superficie stratos ascendatur.

IV. Non abacum alium præter parvam mensam, & in cornu Epistolæ parare faciant, in qua duo candelabra cum candelis, necnon Mitra, Calix, Missale, Thuribulum, Navicula, & reliqua ad celebrationem necessaria collocentur. Propè verò mensam eandem parieti hærens Baculus Pastoralis aptetur.

V. Dies verò, quibus solemniter ipsi operari conceditur, sint de præcepto festivi, vel alii in quibus ipsis Pontificaliter celebrare, Festivitatis ratio exigat, nempe Patroni loci, Fundatoris Ordinis, Tituli, & Dedicacionis Ecclesiæ. Abstineant autem ab hujusmodi

Pon-

Pontificalium usu in Officiis, & Missis Defunctorum quocumque die etiam festivo, & de præcepto.

VI. Ad Ecclesiam accedentes licet Pontificaliter Divina peracturi, iisdemque absolutis ab Altari recessuri à suis Canonicis, vel Monachis (ut mos est Episcoporum) ne associari se sinant.

VII. Præter duos Sacrificii Ministros Diaconum nempè Evangelii, & subdiaconum Epistolæ, duo alii tantum Diaconi cum dalmaticis, & unicus Presbyter cum pluviali eis assistant. Duo insuper Cappellani, qui de Mitra, & Baculo, actotidem Acoliti pro candelabris inserviant, Præterea sex alii Canonici, vel Monachi, duo scilicet pluvialibus; duo planetis, totidemque tunicellis induti divinis hujusmodi interesse valeant, qui tamen non in sedibus, seu stalli choralibus, sed in scamnis absque postergalibus panno viridi laneo coopertis situ congruo accommodatis, moxque illinc removendis confideant.

VIII. Mitram pretiosam, nisi illis expressè à S. Sede indultam, non adhibeant. Sub Mitra pileolum nigri tantum coloris induant. Baculum Pastoralem albo velo appenso deferant, ab iisque, & aliis Pontificalibus etiam de Ordinariorum licentia extrà Ecclesias sibi subjectas prorsus abstineant, & neque in Processionibus, quæ ab eorum Ecclesiis per vias extrà ambitum, vel Parochiam ducuntur, insigniis prædictis utantur, vel penes se præferri faciant.

IX. Regulares rochetum non deferant, nisi ex tali Ordine fuerint, cui indumentum hujusmodi competat.

X. Invitati ad Ecclesiam exemptam, nec in illa Pontificalibus uti valeant, nec illi, qui non fuerint Abbates perpetui, vel benedicti, in propriis Ecclesiis uti possint privilegio perpetuis Abbatibus, vel aliis benedictis indulto.

XI. Sacras vestes ex Altari non sumant, nisi Pontificaliter Divinis vacaturi.

XII. Indulgentias impartiri, vel publicari non audeant, absque expresso S. Sedis indulto.

XIII. Pontificales benedictiones cum

Monacelli Form. Pars II.

crina Crucis productione in Missis tantum Pontificalibus, necnon Vesperis & Matutinis pontificaliter itidem celebratis licere sibi tantum meminerint. Privatim verò Populis, quamvis pleno jure subjectis, nisi expressè ipsis permissum fuerit, etiam Pontificalibus induti per Ecclesiam incedentes, benedicere non præsumant.

XIV. Præsentè Episcopo sine speciali Sedis Apostolicæ permissu, etiam Pontificaliter celebrantes, à benedictionibus cessent.

XV. Si Episcopus aderit, ipsius sedes in cornu Evangelii uno saltem gradu eminentior Abbatali est erigenda, hæcque altero gradu humilior, ut dictum est, in cornu Epistolæ collocetur. A latere Episcopi Canonici Cathedralis, propè Abbatem Canonici, vel Monachi Monasterii, & Abbatalis Ecclesiæ confideant. Confessionem cum celebrante Episcopus faciat, iisque thus thuribulo imponat, Evangeliorum textum osculetur, & populo solemniter (quamvis Abbas ipse Pontificaliter celebret) benedicat. Episcopus præterea trino ductu, & immediate Canonici Cathedralis duplici, moxque Abbas (nisi celebret) pariter duplici, ac subindè Canonici, vel Monachi Abbatalis Ecclesiæ unico tantum ductu thurificentur.

XVI. Abstineant tamen Episcopi ubi consuetudo contraria non viget à frequenti hujusmodi accessus ad Ecclesias exemptas in similibus actibus, ut liberiùs Abbates valeant suis uti privilegiis.

XVII. In Ordinibus Canonicorum, Clericorum, Monachorum, nec non in vestitionibus Monialium, & emissionis professionis earundem etiam pleno sibi jure subjectarum, in benedictionibus sacræ supellestilis cæterisque actibus (Missarum, Vesperarum, & Matutinorum solemnibus ter tantum in anno, ut præfertur exceptis) neque in Ecclesiis, Oratoriis, aliisque locis, tam publicis, quàm privatis quantumvis exemptis, eisdemque Abbatibus pleno jure subjectis mitram, baculum, & quævis alia Pontificalia insignia, nisi de expressa Sedis Apostolicæ concessione adhibeant.

H 3 XVIII.

XVIII. Ecclesiasticam suppellectilem pro servitio dumtaxat fufarum Ecclesiarum, vel Monasteriorum benedicant.

XIX. Reliqua Pontificalia extra loca ipsis Abbatibus subiecta, vel pro servitio alienae Ecclesiae, aut in subditos pariter alienos, etiam de licentia Ordinariorum exercere non valeant, puta campanarum benedictiones, calicum: & similia, in quibus sacra adhibetur unctio, necnon Minorum Ordinum collationes.

XX. Concionatoribus, qui eorum subditis Verbum Dei praedicandi onus acceperint, benedictionem elargiri non praesumant, sed Episcopis, quibus jus huiusmodi privative competit omnino dimittant.

XXI. In Missis privatis quoad indumenta, ceremonias, ministros, Altaris ornatum, & benedictionis largitionem a simplici Sacerdote non discrepent; ac proinde sacras vestes induant in Sacristia, neque utantur Cruce pectorali, unico sint contenti ministro, aquam cum pelvi, & urceolo argenteis sibi ministrari non sinant, duasque tantum candelas super Altari adhibeant.

His autem Sanctissimo relatis, & in Congregatione Sacrorum Rituum ordinaria habita coram Sanctitate sua per Eminentissimum, & Reverendissimum D. Cardinalem Brancaccium accurate perlectis, mature discussis, Sanctitas Sua ea approbavit, & pro omnimoda eorundem observatione typis mandavit imprimi, ad valvas affigi, & publicari, ut elapso termino sex mensium a die publicationis eorundem omnes, & singulos usu Pontificalium gaudentes, tum seculares, tum Regulares quantumvis exemptos, & speciali expressione indigentes afficiant, & arctent, ac si omnibus, & singulis eadem exhibita, vel personaliter praesentata, intimata, seu notificata fuissent, Indulsetque praeterea locorum Ordinariis, ut auctoritate Sedis Apostolicae possint, imò debeant praefatos, etiam per Censuras compellere.

Cumque nonnulli ex dictis Abbatibus, & Praelatis proprium habere possint territorium, iuraque Episcopalia, nullisque

subdantur Episcopis, qui eos coercere, si excefferint, valeant, eos casus a Sede Apostolicae Nunciis, si aderint, sin minus ab Archiepiscopis, in quorum Provincia, vel ab Episcopis, Romano tantum Pontifici subiectis, intra, vel prope quorum Diocesis limites eorum Ecclesiae, vel Monasteria sita fuerint, tanquam a S. Sede delegatis ad huiusmodi Decretorum observationem praedicti omnino cogantur. Die xxvii. Septembris MDCLIX.

I. Episcopus Sabinen. Cardin. Sacchetus.

Loco ✠ Sigilli.

Franciscus Maria Phœbeus Sac. Rit. Congreg. Secr.

Declaratio Decreti Sac. Rit. Congreg. emanati die 26. Septembris 1659. circa usum Pontificalium pro Congregatione Cassinensium.

„ **P**rocurator Generalis Congreg. Cassinensium Sanctissimo humiliter supplicavit, ut dignaretur praecipere Congregationis Sac. Rituum, ut quae Abbatibus Cassinensibus particulari Apostolicae Sedis Indulto ex vetitis, ac praeter expressa in Decreto novissimo super usum Pontificalium edito, adhibere liceat, praevia discussione declararet. Sanctissimus autem Oratoris preces ad eandem Congregationem transmissit, rescripsitque per Eminentiss. D. Card. Franciottum notulam dubiorum supplici libello subnexam in ipsa Congregatione referri, quae.

„ Ad §. Quartum Decreti, quo prohibetur usus praeterquam unius Abaci, asserentibus Monachis haecenus ab immemorabili tempore eorum Abbates adhibere consuevisse secundum Abacum ad pelves, & urceolos exponendos, censuit servandum esse Decretum.

Ad

Ad §. Quintum, pro tribus diebus tantum de præcepto, &c. Pontificalis celebratio permittitur, exponentibus Monachi taxativam hujusmodi non extendi ad usum Pontificalium sine Baldachino, ac propterea ex Indulto Alexandri II. sibi competere Pontificalium usum in exequiis nobilium Virorum, Sac. Congregatio censuit hujusmodi privilegium tantummodo suffragari Monasterio Cavenfi, nec ad alia Monasteria extendit.

Ad §. Sextum, quo in accessu Abbatibus divina peracturi, & recessu ejusdem post divina absoluta, prohibetur associatio more Episcoporum, affirmantibus Monachis, se ab immemorabili tempore, simili associatione usos esse, atque indecorum videri, ut Abbas Pontificaliter peracturus Divina, solus Ecclesiam petat; Sac. Congregatio censuit annuendum esse petitis, modo non extrà, sed intra septa Monasterii sese ad Ecclesiam conferat.

Ad §. Septimum, quo taxatur numerus Ministrorum, exponentibus Monachis, Abbates indigere Ministris ad linteum, & Candelam, ad intortitia elevationis, & ad candelabra Evangelii, ad Mitram, & Baculum; Sac. Congr. censuit indulgendos fore alios quatuor Ministros Cotta indutos, præter expressos in Decreto.

Ad §. Octavum, quo usus Mitræ pretiosæ, & baculi sine velo appensio vetitus est, asserentibus Monachis Mitram pretiosam ipsis de jure competere, velum quoque nunquam eos consuevisse baculo appensum adhibere, nec esse de ritibus Romanæ Ecclesiæ, sed Ambrosianæ tantum; Sac. Congreg. censuit, quoad Mitram, servandam esse dispositionem *cap. ut Apostolica de privil. in sexto*, quoad Baculum verò servandum esse Decretum.

Ad §. Decimum, quod prohibetur usus Pontificalium in aliena Ecclesia licet exempta quamvis Abbas ad ipsam fuerit inviatus, exponentibus Monachis eos inibi pontificalibus Insigniis habere usos esse, idque à jure ipsis permissum præsumere; Sac. Congregatio censuit servandum esse Decretum.

Ad §. Undecimum, quo Sacras vestes ex Altari sumere Abbates privatim celebraturi prohibentur, asserentibus Monachis, se hæcenus tali privilegio gavisos esse; Sac. Congregatio censuit servandum esse Decretum.

Ad §. Decimumtertium, quo disponitur ne Abbates extrà Pontificalia, pontificali more, ac trina Crucis productione, nec non privatim occurrenti Populo, tum Pontificaliter induti, etiam per Ecclesiam incedentes benedicant; asserentibus Monachis, Abbates in Missis privatis hæcenus Episcopali more benedixisse, & Pontificalibus præsertim indutos, per Ecclesiam transeuntes occurrenti Populo Benedictionem elargiri consuevisse, Sac. Congregatio censuit servandum esse Decretum.

Ad §. Decimumquartum, quo in præsentia Episcopi Abbatibus denegatur facultas benedicendi solemniter, etiam in Pontificalibus; asserentibus Monachis, ex privilegio ipsis, etiam præsentè Episcopo benedictiones hujusmodi competere; Sac. Congregatio censuit servandum esse Decretum.

Ad §. Decimumquintum; quo traditur ordo inferioribus Prælatibus Divina pontificaliter peragendi, præsentèque Episcopo loci Ordinario, exponentibus Monachis, Episcopo vetitum reperiri ingressum in eorum Ecclesias ipsis invitis; Sac. Congregatio censuit servandum esse Decretum.

Ad §. Decimumseptimum, quo usus Mitræ, & reliquorum insignium Pontificalium, præterquam tribus anni diebus abrogatur est, suggerentibus Monachi, indecorum videri, ut in ordinibus conferendis, in Consecrationibus, in receptionibus, & professione Monachorum, & Monialium Abbates mitram non adhibeant, Sac. Congregatio censuit indulgendum fore, ut ea tantum utantur in actu ordinationum, & benedictionum cum Sacro Oleo.

Ad §. Decimumnonum, quo vetita est Abbatibus Benedictio Sacræ Suppellectilis pro usu alienarum Ecclesiarum, asserentibus Monachis, etiam pro aliena Ecclesia ex Apostolico indulto eis

licitum esse Ecclesiasticam suppellectilem benedicere. Sac. Congregatio mandavit exhiberi indultum authenticum ex Archivio Apostolico defumptum, ac interim abstineri.

Ad §. Vigefimumprimum, quo in Missis privatis prohibentur Abbatibus quavis ritus, & prærogativæ ad Episcopos privativè spectantes, exponentibus Monachis, Abbates Cassinenses hæcenus in Missis privatis adhibuisse quatuor Candelas, Ministros ad lotionem manuum, & duos Assistentes cum Cotta &c. Sac. Congr. censuit, servandum esse Decretum, præsentisque declarationis Decretum Typis imprimi posse concessit. Die 12. Junii 1660.

Prædictis autem Sanctissimo relatis, Sanctitas Sua ea approbavit, & Decretum editum die 27. Septembris 1659. omnino exequi, & servari mandavit. Verùm quo ad §§. quintum, sextum, septimum, octavum, & decimumseptimum, ad limites tantum præsentis declarationis, & non aliàs salva quavis contraria verbaliter expressa dispositione privilegiorum particularibus Monasteriis Congregationis Cassinensium concessorum. Die 20. Junii 1660.

I. Episcopus Sabinen. Cardin. Sacchetti.

Loco ✠ Sigilli.

Franciscus Maria Phæbeus Sac. Congr. Rit. Secret.

Anno à Nativitate D. N. JESU Christi 1660. Indictione 13. die verò 3. Febr. Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Alexandri Divina Providentia Papæ VII. anno ejus quinto supradictum Decretum affixum, & publicatum fuit ad valvas Basilicæ Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, & in acie Campi Floræ, ut moris est, per me Andream Castruccium Apostol. Curs.

Laurentius Barbigionus Curforum Magister.

35 Secundò, in Flandria belgica in qua exposito -- Greg. XV. & Urb. VIII. concesserunt omnibus, & singulis personis Congregationis S. Mauri Ord. S. Benedicti, uti, & gaudere posse omnibus, & singulis Privilegiis, & gratiis, & libertatibus concessis Congregationibus Cassinensium, S. Victoris, & omnibus quibuscumque ordinibus Mendicantium, & non Mendicantium, Militarium, & Hospitalium. Concessa est autem Patribus Cassinensibus facultas absolvendi in utroque foro, ac dispensandi super censuris, irregularitatibus, & inhabilitatibus, Monachos suos, qui ante Religionis ingressum, homicidii voluntariis, & involuntariis, aliisque peccatis facinoribus, irregularitates, ac censuras incurrerunt: eadem facultas concessa est Patribus congregationis Montis Oleretti, Ord. Prædicatorum, nec non Patrib. Soc. Jesu; Patres igitur Congr. S. Mauri querunt.

- I. An etiam ipsi habeant diſtam facultatem absolvendi, ac dispensandi?
 - II. An possint suos Monachos rehabilitare ad Ordines, & Dignitates?
- Die 14. Aprilis 1683. Sac. Congr. respondit ad utrumque Negativè.

36 Tertio, in Messanen. in qua cum PP. Theatini prætenderent ipsis licere uti Altari portatili in vim communicationis Privilegii concessi (ut asserebant) à Pio IV. Canonicis Lateranensibus, & Archiepiscopus contra eosdem tanquam delinquentes (ex quo eo usi fuerant) procedere potuisse contenderet, partibus informatibus sub die 15. Novemb. 1698. decisum fuit præfatis PP. Theatinis non licuisse, neque licere, & Ordinarium contra eos procedere potuisse, etiam ad censuras.

37 Quarto in tetminis collationis ordinum in Senen. in qua cum plures Regulares prætenderent vigore communicationis, & participationis Societatis Jesu, Indulti, promoveri posse, & debere extra tempora, interstitiis non servatis, absque alia Apostolica dispensatione: requirente Archiepiscopo oraculum Congregationis, & exposcente an ipse licite hoc facere posset, sub die 11. Aprilis scilicet 2. Maii 1699. responsum dedit his verbis. Dilata, & interim Archiepiscopus abstinere,

neat, donec exhibeantur sufficientia Privilegia, & advertit quoque Ventrigl. in prax. annot. 44. §. unicon. 12. & iterum idem rescriptum fuit ab ead. Sac. Congregatione in Affisien. 23. Januarii 1706.

38 Et tandem præcavere, quod in executione Indultorum suscipiendi ordines extra tempora, sive favore Regularium, sive Sæcularium Clericorum concessa, & expedita sint non est festinandum; Nam hujusmodi indulta moderant quidem, sed non tollunt juris dispositionem: Unde cum Pontifex in præmemorato Decreto ædito anno 1693. expressè se declarat, quod non intendit cogere Episcopos ad executionem istorum Brevirum, sed illam remittit eorum arbitrio, gravata eorum conscientia, evidens est, quod prædicta clausula regulari debet à jure, & ex verbis legis, ut de clausula conscientiam vestram onerantes dixit Rot. coram Merlin. decis. 702. num. 48.

39 Licet igitur temporis interpolatio inter unum, & alterum ordinem Sacrum tribus diebus festis conferend. arbitrio Episcopi in Indultis relinquatur: hoc arbitrium prudentiale, & à jure regulatum esse debet: Cum autem jus præscribat integrum annum interstitiorum inter unum, & alterum ordinem Sacrum: Episcopus illud per arbitrium relaxando, tales ordines Indultariis regulariter conferre non deberet, nisi interpolatione, seu interstitio intercedente saltem trium vel quatuor mensium inter unum, & alium ordinem, exemplo Eminentiss. D. Card. de Carpineo Vicarii Urbis, qui præscribere solet interstitium trium vel quatuor mensium ab Accolitu ad Subdiaconatum, & ab isto ad Sacerdotium quinque, vel sex mensium, & quidem rectè, & sapienter, quia si Episcopus indulgentior esset, & prodigus habenas laxaret arbitrio, puta si infra spatium unius mensis promoveret ad omnes Sacros Ordines, ageret judicio, & arbitrio irregulari, & conscientiam, quam Papa in hoc gravatam voluit, gravaret, quia nimirum recederet in re gravi à juris dispositione, à qua regulatur arbitrium, ut loquendo de arbitrio, quod habet

Episcopus à Concilio remittendi denunciations matrimonii, si illas dispensaret, & remitteret sine justa causa, tradit Sanchez de matrim. lib. 3. disp. 8. num. 1.

40 Quapropter, nisi aliqua justa, & rationabilis causa, quæ ipsum impellat aliquando arbitrium relaxandi concurrat à stylo Eminentiss. Card. Vicarii de Urbe, Episcopus non recedat, vel saltem proximè accedat, & Decretum moderatorum Indultorum hujusmodi, quod retuli tom. 1. Appendic. pag. 340. sæpè legat, ut inde quantum sibi tribuatur arbitrii dignoscat, & quid in cæteris Indultariis ibi non compræhensis probè servandum sit.

41 Ulterius scire debent, quod PP. Congregat. Oratorii Urbis, & Neapolis, habent indultum, quo promoveri facere possunt ad quoscumque Ordines suos Alumnos à locorum Ordinariis in quorum Diocesi habent Domicilium absque litteris Dimissoriis Episcoporum originis; sic enim declaratum fuisse reperio à S. Congr. Concilii anno 1604. lib. 55. dec. pag. 575. Cui non videtur derogatum per Constitutionem Innoc. XII. Speculatores, emanatam anno 1694. quia les generalis nunquam censetur comprehendere casum privilegiatum, & specialem per text. in c. cum ordinem, &c. Abatem 40. ubi glos. verb. per litteras de rescript. Gonzal. ad reg. 8. Cancell. glos. 9. §. 2. num. 6. Rot. coram Peutingen. dec. 354. num. 10. cum aliis ibi allegatis. Hoc tamen Indulto PP. Oratorii in Urbe non utuntur.

42 Et quod supplicante olim Nuncio Apostolico Taurinen. pro resolutione Dubii. An ipsi Nuncio competeret facultas absque licentia Episcopi Diocesani, Ordines in propria Cappella conferendi habentibus litteras Dimissoriales à propriis Episcopis cum clausula, quod possit à quocumque Antiste ordinari: Sac. Cong. Concilii sub die 23. Augusti 1653. respondit, posse, lib. 19. Dec. pag. 271.

43 Et quod si aliquis dimissus, qui petit ordinari, non doceret fuisse confirmatum, poterit admitti, si juret Sacramentum confirmationis recepisse, quia nulla ratio est allegabilis, quare velit deci-

decipere, cum potest petere confirmari, ut respondit S. Congr. Episc. in Anconitana pro Octaviano Scalamenti 18. Aprilis 1698. & alias dixi annot. ad form. 1. tit. 3. nu. 6. tom. 1.

[Edicti receptiones Virginum ad
Habitum Religionis.

FORMULA V.

SUMMARIUM.

- 1 Puella ad habitum Religionis recipienda, debent prius experiri.
- 2 Puella, quæ habent corporis deformitates, non debent recipi in Religionem, dummodo institutum non adsit in contrarium.
Defectus morales Puellæ recipiendæ, impedimento esse debent, ne recipiantur. ibi.
- 3 Referuntur Decreta generalia, quibus præscribitur forma gubernii, & receptionis Monialium.
Dos Monialium intra numerum potest expendi pro necessitatibus Monasterii, ibi circa fin.
- 4 Puella professura violentia dupliciter inferri potest, & quomodo inferatur innuitur.
- 5 Respectus humani, quibus Puellæ impelluntur ad statum Religiosum amplectendum, debent purgari exercitatione spiritualium.
- 6 Status Religionis, est status perfectionis acquirendæ, & est holocaustum maximum.
An qui proficitur in Religione consequatur indulgentiam, & remissionem peccatorum ibi.
Et an eadem gratiam, quam consequuntur baptizati? ibi.
Proficientes si non intelligunt observare ea, quæ in votis promittunt, peccant mortaliter. ibi.
- 7 Monialis, quæ vult vivere secundum corruptelas, & abusus Monasterii, est in periculo damnationis.
- 8 Receptio ad habitum, & religionem, pertinet ad Capitulum Monialium.

Episcopus potest Monialibus prohibere, ne recipiant inhabiles.

Moniales non debent recipere ad Religionem Puellas ineptas.

- 9 Conversæ sunt de numero Monialium, & antequam recipiantur ad habitum, debent intra clausuram experiri.
- 10 Conversæ numerariæ si aptæ sunt, & dotem non habent, possunt admitti, & recipi etiam sine Dote, licet in praxi non servetur.
- 11 Episcopus potest prohibere censuris, & juris remediis, etiam in Monasteriis Regularibus subjectis, ne recipiantur ad habitum nec ad professionem Puellæ, nisi prius ipse fuerit certioratus.
- 12 Episcopus potest prohibere receptionem Puellarum ad habitum, & ad professionem sub pœna nullitatis.
Episcopus explorationem voluntatis Puellarum in Monasteriis exemptis recipiendarum, non debet ultra 15. dies differre. ibi.
Defectus explorationis voluntatis non annullat professionem, ibi.
- 13 Professio Puellæ emissa in articulo mortis ante annum expletum probationis, jurat quoad acquisitionem indulgentiarum ipsi profuenti, non autem Monasterio pro acquisitione honorum.
- 14 Professio emissa à Puella, pœnica, seu hecetica post annum probationis, non prodest Monasterio quoad acquisitionem honorum.
- 15 Puellæ possunt recepti ad habitum sine experimento, quando Episcopo, & Monialibus nota sunt.
- 16 Moniales de uno ad aliud Monasterium transferri non possunt inconsulta Sede Apostolica.
- 17 Monialis, quæ vult transferri debet examinari, & recognosci, an bono spiritu dicatur.
Monialis translata, an secum transferat Dotem, & alia bona acquiritæ aliunde, referuntur DD. sententiæ, nec non plures Sac. Congreg. Episc. resolutiones num. 18. 19. 20. 21. 22. 23.